

מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט

ג'יטא ג'יטא ג'יטא ג'יטא

תיאטרון בית ליסין
בדיזנגוף

ראיון עם
הסופרת
והמחזאית
סביון ליברכט

”ישבתי בחדר החזרות
והרגשתי שאני מרחפת...”

ל.ו.: על ילדה שגדלה בבית של ניצולי שואה ושמשתחררת מהכבלים של הבית הזה רק בגיל ארבעים. נדמה לי שהסיפור הוא פרטי וכללי בעת ובעונה אחת. הבית שלה, בעיקר בגלל מערכת היחסים בין הוריה וזודתה, הוא לא בית טיפוסי של ניצולי שואה. ויחד עם זה, יש כאן משהו שיזכיר, ככה נדמה לי, לכל ילד של ניצולים את הבית שלו.

א.מ.: האם את מבחינה בשינוי בגישה כלפי השואה? אולי הדור הצעיר של היום, תלמידי התיכון, למשל, יותר מרוחקים ביחסם לעבר?

ל.ו.: אני מגיעה לתיכונים שבהם לומדים סיפורים שלי בנושא השואה. אני פוגשת את חלקם לפני או אחרי ביקור בפולין וזה מפליא אותי עד כמה הנושא הזה חי. אולי המציאות שלנו, הקיום השביר, לא מניחים לשואה לשקוע למצולות ההיסטוריה. להיפך. ככל שהזמן עובר זה נעשה יותר ויותר רלבנטי.

א.מ.: ובכל זאת, קשה להתעלם מהנטייה הכללית לשחוט פרות קדושות. אולי התפכחנו?

ל.ו.: מה שהשתנה זה שלפני בערך עשרים שנה ניצולי השואה – מכל מיני סיבות –

א.מ.: סביון, מה מקומו של הסיפור סינית אני מדברת אליך במכלול היצירה שלך?

ל.ו.: קשה לי לבודד את הסיפור מתוך הקובץ. סך כל הסיפורים של הקובץ הוא, מבחינתי, מעין מראה של תקופה מסוימת שמשקפת לי את הדברים שהעסיקו ועניינו ורדפו אותי במשך השלוש-ארבע שנים של תקופת הכתיבה. נדמה לי שבקובץ הזה יש ריכוז גדול של סיפורים שעוסקים בשואה, כל מיני אספקטים של הנושא.

א.מ.: מה הפך דווקא את הסיפור הזה לחומר גלם למחזה?

ל.ו.: אני לא יודעת. זה לא פרי של שיקול רציונלי. הסיפור קינן בדמיון שנים אחרי שנכתב. ואז מצאתי את עצמי חוזרת אליו שוב ושוב וכותבת דיאלוגים וככה זה הפך בסיס למחזה שהפליג למקום אחר ונוספה לו דמות משמעותית, דודה קרולה, שלא קיימת בסיפור. גם למחזה הקודם שלי (סוניה מושקט – א.מ.) סיפור היווה את נקודת המוצא. אבל למרות השינויים הגדולים שהוכנסו למחזות, שניהם שומרים באופן כללי על העלילה

א.מ.: איך הייתה חוויית העבודה על ההצגה?
ל.ו.: ליוויתי את השבועות הראשונים של החזרות וזה היה עונג צרוף. ישבתי בחדר החזרות והרגשתי שאני מרחפת. זה היה מרתק לראות איך קוטלר עובד, כמה הרבה נתונים הוא מוצא במשפטים שחשבתי שהם די אקראיים. והיה מעניין לראות איך השחקנים הלכו והתפתחו במהלך החזרות. איך הדמות שהם יצרו נכנסה לשרטוט של הדמות הכתובה והתמזגה איתה ויצרה דבר חדש שעומד לעצמו. תהליך מעניין ומענג.

א.מ.: והגברים?

ל.ו.: אברם נראה גבר פסיבי אבל הוא עומד בגבורה גדולה מול החיזורים של גיטתו שהייתה אהובהו בעבר. בדרכו השקטה הוא בכלל לא כל כך עלוב כמו שנדמה. שמעון צמח להיות ישראלי. הטראומה של "מי הספונג'ה" - המטאפורה לתחושת ההתנשאות של האשכנזים - נדמה שנמחקה. הוא אומר די בהתחלה שחבל שהשכונה התדרדרה בגלל הרוסים והאתיופים - עכשיו הוא בעמדה של התנשאות על האחרים.

א.מ.: כסופרת מצליחה שמאוהבת בבמה, את רואה עתיד לתיאטרון הדרמטי?

ל.ו.: אני נתקלת בלא מעט אנשים שדעתם חשובה לי ושלא הולכים לתיאטרון מתוך בחירה, וזה מצער אותי. אני באמת מאוהבת בתיאטרון. הרגע הזה שהמסך עולה, החושך שלפני שההצגה, הוא רגע שהנשימה שלי

א.מ.: האם שאלת את אחד המחזאים הגברים שראיינת למה הדמויות המרכזיות שלו הם גברים ואם הוא מחזאי שוביניסט? - זה ההבדל בין גברים יוצרים ונשים יוצרות: השאלות שהם נשאלים.

א.מ.: הדמויות המרכזיות הן הנשים. את מחזאית פמיניסטית?

ל.ו.: בוודאי. מטבע המדיום הצופה מוגבל לבחירות של הבמאי והשחקנים, ואילו הקורא חופשי ללהק לעצמו את הסיפור הכתוב ולביים אותו בדמינו.

א.מ.: האם שאלת את אחד המחזאים הגברים שראיינת למה הדמויות המרכזיות שלו הם גברים ואם הוא מחזאי שוביניסט? - זה ההבדל בין גברים יוצרים ונשים יוצרות: השאלות שהם נשאלים.

א.מ.: בכל זאת, לא תוכלי להכחיש ושהנשים אצלר חזמות מהגברים -

א.מ.: בכל זאת, לא תוכלי להכחיש ושהנשים אצלר חזמות מהגברים -

משפחות ניצולי השואה

העברה בין דורית דור ראשון - דור שני

אנו מתוודעים במחזה זה למשפחה של ניצולי שואה, שאפיוניה חוזרים ומופיעים בשכיחות רבה אצל רבות ממשפחות הניצולים שקמו בשנים שלאחר המלחמה. המשפחה מונה את האם מרתה, האב אברם, הבת מירלה וקרולה אחות האם. קרולה ומרתה עברו יחד את המלחמה ושרדו את אושוויץ - יחידות מתוך משפחתן שמנתה שבעים ושתיים נפשות.

העלילה מתרחשת בשלושה רובדי חיים וזמן השזורים אחד בתוך השני במידה כזו שלעיתים ההפרדה בניהם נראית כמעט בלתי אפשרית. הרובד הראשון - ההווה - מופיע בתחילת המחזה ובסופו, שם אנו פוגשים את מירי כאישה בוגרת השבה לדירת ילדותה לאחר שנים רבות של נתק פיזי ובעיקר רגשי הן מהוריה שנפטרו כבר לפני שנים רבות והן מכל מה שהבית מסמל עבורה. מטרת הביקור הנה פרידה סופית - מכירת הבית. אולם פרידה רגשית אמיתית מחייבת ומכילה תמיד גם מפגש מחודש. ואכן בנוכחותו התומכת של שמעון מתווך הדירות (הילד של השכנים העירקים בילדות) פוגשת מירי את חוויות ילדותה ונערותה. המפגש הפנימי עם הוריה וודתה מתרחש ברובד השני של הזמן והוא העבר הקרוב. "החיים כאן לא היו טובים לאף אחד, הם לא ידעו איך לחיות אחרי המלחמה, שום דבר לא היה נורמאלי בבית שלנו".

ומדובר אך רובו נשאר סמוי ומעורפל, מודחק בזיכרון העמוק של הניצולים. אולם ההדהוד דווקא של הרובד הזה המכיל את הטראומות ואבדני המשפחה צובע ומצל בעת ובעונה אחת על כל רובדי החיים, לא רק של הניצולים עצמם אלא אף על בני משפחותיהם החדשים. הילדים - בני הדור השני סופגים ומפנימים אף הם את ההדים הכבדים של הרובד הזה - המועבר ומושלך לתוך חייהם בתהליכים מודעים ולא מודעים של העברה בין דורית.

הדור הראשון - ניצולי השואה

חוקרי השואה מתארים את הסימפטומים הפוסט-טראומטיים השונים שניצולי השואה סובלים מהם לאורך החיים. קצרה היריעה כאן להתייחס לכולם, לכן אתמקד בשני נושאים מרכזיים שהטביעו את חותמם הכבד על נפש הניצולים. הראשון הנו נושא המוות והאובדן, והשני הפגיעה העמוקה בזהות, בדימוי הגוף ובתחושת הערך העצמי. פגיעות אלו צרבו וצבעו במידה רבה לא רק את תפיסת הניצולים את עצמם ואת העולם האנושי בכלל, אלא אף את מרקם היחסים הקרובים ביותר במשפחות החדשות שהקימו עם בני-בנות זוגם ועם ילדיהם.

נושא המוות

הניצולים היו חשופים לאורך השואה לחרדה

מחיה של המתים שבה ומגיחה בדבריה של מרתה: "איך אפשר לא לזכור? הם זורמים בגוף שלי עם הדם - הם איתי בלילה, בחלומות, הם בתוך תפוחי האדמה שאני מקלפת". קרולה אחותה מייצגת את הקול השני, את החלק של הנפש שמתגונן מפני הטראומות והאובדן שרוצה לשכוח ולהתנתק: "רק אל

משפחתן שנעלמו מתוך חייהן בצורה כה טראומטית. כאשר תהליך האבל לא מתקיים, לא מתרחשת פרידה רגשית, כך שהרבה מהרגשות והליבדו ממשיכים להיות מושקעים במתים הממשיכים לחיות בנפש הניצולים, דבר שמאפשר הימנעות ממפגש עם רגשות הכאב, האשמה, הכעס והבדידות. הנוכחות

תתחילי עם המתים, אי אפשר לחיות איתם. אני לא רוצה לזכור" היא מתריסה כלפי אחותה. אך ביום ההולדת של מירל'ה, קרולה, זו שלא רוצה לזכור, מתחילה לפתע לשיר שיר מלא געגועים בפולנית ואינה יכולה לחדול. והרי זה השיר ששרו ביום ההולדת האחרון שחגגו בגטו לאחותם הקטנה רייזלה לפני שהוצאה להורג בירייה חבוקה עם סבתא בבור על יד העיר. שני הקולות של מרתה וקרולה מייצגים את הדואליות הפנימית בין הרצון והצורך לזכור לבין הרצון והצורך לשכוח ולהדחיק, דואליות המתקיימת תמיד בנפשם של כל ניצולי השואה.

הנוכחות של המתים ממלאת את חלל הנפש והבית ואינה מותירה הרבה מרחב והרבה אנרגיות רגשיות פנויות עבור בני הזוג והילדים שנולדים אחרי השואה. כל התקשרות רגשית משמעותית בהווה מעוררת קונפליקט של נאמנויות, משום שהיא נחוות כבגידה ונטישה של המתים. אך הנאמנות לבני המשפחה המתים ולמסרים שלהם היא בלתי ניתנת לערעור ובאה תמיד במקום הראשון. מרתה קבלה מסר מאמה לשמור על קרולה אחותה, ונוספת לכך חווית ההישרדות המשותפת שיוצרת קשר כה מפותל וסמין עד שאברם, בעלה של מרתה, נשאר מחוץ לדיאדה למרות שהוא מושא לתחרות וקנאה בין שתי האחיות. באופן פרדוקסאלי הוא נחשב "זר" גם על ידי אשתו וגם על ידי קרולה גיסתו שעוגבת עליו בנחרצות רבה. הקרע הפנימי הכרוך בקונפליקט הנאמנויות גורם לפיצולים רגשיים

מירל'ה הדור השני

מירל'ה הילדה גדלה בבדידות חריפה מגיל ינקות. אמה לא מסוגלת לגעת בה ממש לא רגשית ולא פיסית. האנרגיות הפנויות של אמה לא מאפשרות לה לראות אותה על צרכיה ורגשותיה. תחושת הבדידות, החסך והמצוקה הן כה חריפות עד שהמחזאית מפגישה לאורך רוב המחזה את מירי הבוגרת עם מירל'ה הילדה. מירל'ה כועסת ומודעת לנוכחות של המתים בחייה של אמה ועד כמה הם גזלו ממנה את החום ותשומת הלב שהיא היתה זקוקה להם. "על מה אימא יכלה לדבר? רק על המתים" מתריסה מירי שנים מאוחר יותר. מירי, במפגש עם מירל'ה - מחבקת אותה ועוזרת לה לשאת על כתפיה הצרות את הטראומות והאבדנים, את מערכת היחסים המסוכסכים של הוריה, וכמובן את חסר הפניות של אמה והפניות החלקית של אביה. מפגש זה בין מירל'ה למירי מסמל את התופעה שמאפיינת רבים מבני הדור השני שהיו חייבים להכיל את עצמם בהעדר דמויות הוריות שמלאו את התפקיד הזה עבורם. מירי ומירל'ה מייצגות שני חלקי עצמי, כשהחלק הבוגר ההורי נאלץ להתפתח מוקדם מאוד בכדי שיוכל לתמוך בחלק הילדי לשאת את החסך הרגשי והמצוקה שמירל'ה כמו שאר בני הניצולים חווים לאורך גדילתם.

הזהות המינית והערך העצמי - דור הניצולים

הנאצים הרסו בשיטתיות את כל סממני זהותם האנושית והמינית של האסירים והאסירות

מתח וקונפליקט בינה לבין בעלה. היא אינה מסוגלת לקיים יחסי קרבה ואישות אינטימיים עם בעלה, ויחסיה עם בתה משוללים אמפטיה, רך וקרבה הן רגשית והן פיסית.

הדודה קרולה מפגינה אמנם נשיות ומיניות בוטה ומוחצנת שבעצם אף היא משוללת רך, אינטימיות ואמפטיה אמיתית. המיניות אצל קרולה משמשת גם כהגנה ומפלט מפני תחושות הכאב, הגעגוע והריקנות הפנימית. בנוסף לכך קיים בתוך המשפחה מאבק קשה בין שתי האחיות על תשומת לבו הן הרגשית והן המינית של האב אברם, הנמצא בתווך וקרוע ביניהן.

הדור השני

מירל'ה חשופה לשני מודלים הפוכים ודומים כאחד של נשיות כשלמעשה אינה יכולה להזדהות אם אף אחד מהם. גם אמה וגם דודתה מעוררות במירל'ה תחושות של כעס, אין אונים ורתיעה, ולא רגשות של קרבה, רך ואינטימיות שהפנמתם מאפשרת ליצור זהות חיובית נשית. תהליך זה הינו קשה ומאוד קונפליקטואלי אצל מירל'ה, כמו אצל רבות מבנות הדור השני. בקשר עם אביה יש למירל'ה נקודות מפגש רבות יותר של קרבה והבנה מאשר עם אמה. האב לוקח יותר אקטיבי בנוכחותו בחייה של בתו. מירל'ה חשה הזדהות כלפי אביה וצורך לגונן עליו. אולם היא גם רואה אותו בחולשתו ובחוסר האונים שלו בתווך בין אמה ודודתה - כך שההזדהות עם דמות האב מכילה גם רגשות תסכול, כעס וכאב. רגשות אלו כה חריפים עד

מחזאית סביון ליברכט

ילידת גרמניה. בת להורים ניצולי שואה.

פירסמה שישה קובצי סיפורים ורומן, כולם בהוצאת "כתר":
תפוחים מן המדבר 1986, **סוסים על כביש גהה** 1988, **סינית אני**
מדברת אליך 1992, **צריך סוף לסיפור אהבה** 1995, **איש ואישה ואיש-**
רומן - 1998, **נשים מתוך קטלוג** 2000, **סואד בסדרת קצרים** 2000,
מקום טוב ללילה 2002, הרומן **הנשים של אבא** ייצא לאור ב- 2005.
כתבה שלושה תסריטים שהופקו על-ידי הטלוויזיה: **שם נרדף** (עם עליזה
אולמרט) 1989, **כידונים ואורכידיאות** 1991, **האסיסטנט של אלוהים**
1992. המחזה **"סוניה מושקט"** הועלה בתיאטרון הבימה ב-1998.
רבים מסיפוריה עובדו למחזות יחיד ולתסריטים. האחרון שבהם **הילד של**
דיאנה בבימויו של אורי ברבש.

סיפורים, כמו אנשים, יש כאלו שאני נפרדת מהם ללא כאב, לפעמים אפילו מתוך תחושת הקלה, ויש כאלו שהפרידה מהם מסובכת. קורה לפעמים לאחר השלמתו של סיפור, כשאני מוכנה לקראת הסיפור הבא שכבר מסתנן לתוך הדמיון, שאני מוצאת את עצמי חוזרת ומתעסקת בסיפור שהושלם, כמו מארח עיף שהאורח האחרון שלו מתעכב מדי. ואז קורה שדמות מתוך הספור הכתוב, הממאן ללכת לדרכו, תופיע לתוך הסיפור החדש כנציג של הסיפור הישן - לא כדמות מרכזית אלא כדמות צדדית, בירכתי הסיפור - ואנחנו ננופף זה לזה מן המרחק הנכון ובכך תושלם מלאכת הפרידה.

את **סינית אני מדברת אליך** כתבתי לפני שלוש עשרה שנים אבל רוח הרפאים שלו סירבה להתפנות. שבע שנים לאחר שהסיפור נכתב, התחלתי לכתוב מחזה המבוסס עליו ואז - שלא כמו במזרחים

כמה
מילים
על
תהליך
הכתיבה

במאי עווד קוטלר

יליד תל-אביב. החל את דרכו התיאטרונית כשהקים בגיל 15 את תיאטרון "קלעים". ובמקביל, בגיל 17, החל לשחק בתיאטרון "אהל". את שירותו הצבאי עשה במסגרת להקת פיקוד מרכז כשחקן ובמאי. בהמשך דרכו היה חבר האנסמבל והנהלה האמנותית של התיאטרון הקאמרי וייסד עם עמיתיו את "במת השחקנים" באמצע שנות ה־60. בשנים 1970-1978 שימש כמנהלו האמנותי של תיאטרון חיפה. ביים הצגות רבות של מחזות קלאסיים ומודרניים ועשה בעיקר למען פיתוח מחזאות ישראלית מקורית. ב־1980 ייסד את תיאטרון נווה צדק, ואת הפסטיבל לתיאטרון אחר בעכו. ביים את הסרט הישראלי **רומן בהמשכים** עם חיים סופול בתפקיד הראשי. כמו כן ביים את הסדרה הדוקומנטרית **משפחה** (ערץ 1), **ילד אחד מוצלח** ו**עקבות השטן** לטלוויזיה.

זכה חמש פעמים בפרס כינור דוד על משחק ובימוי, בפרס המועצה לתרבות ואמנות, בפרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל קאן על תפקידו בסרט **שלושה ימים וילד**, בפרס יו"ר הכנסת 1982 על תרומתו החשובה לאמנות התיאטרון בישראל וכאות הוקרה על הקמת מרכז התיאטרון בנווה צדק. כן זכה בפרס מרגלית לשנת 1984.

בשנים 1985-1990 שימש כמנכ"ל האמנותי של פסטיבל ישראל, ועד 1998 שימש כמנכ"ל תיאטרון חיפה.

בתיאטרון בית ליסין ביים את הצגות **פופקורן**, **מלאכת החיים**, **מבזק חדשות**. בתיאטרון באר שבע שיחק את תפקיד מרטין דייסרט **באקווס**, פרופ' היגנס במחזמר **גבירתי הנאווה**, ולאחרונה בתיאטרון הרצליה, טובי באיזון עדין.

עיצוב תפאורה נטע הקר

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. כמו כן השתלמה בלימודי ציור ופיסול במסגרות פרטיות שונות. בין עבודותיה – עיצוב חלרושוח: **ילדי הרוח** ומאמרי הצעיר **צל חולף** שהיאורו החאו

עיצוב תלבושות עפרה קונפינו

למדה לתואר ראשון במחלקה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. המשיכה את לימודיה לתואר M.F.A באוניברסיטת N.Y.U, בניו-יורק. עיצבה תלבושות להפקות שונות בתיאטרות בסן פרנסיסקו ובניו-יורק. מאז חזרתה לארץ עובדת עם תיאטרות שונים.

בין עבודותיה האחרונות: בתיאטרון בית ליסין: **פיאף**, **צור וירושלים**. בתיאטרון החאן: **דון פרלמפלין ואהבתו לבליסה בגן ביתו**, **אשליה**, **השחף**. בתיאטרון הקאמרי בשיתוף עם תיאטרון חיפה: **עיר הנפט**.

הדרכה קולית דוקי עצמון

לימדה שנים רבות במכון למוסיקה "אורנים" של סמינר הקיבוצים, ומלמדת בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, שם הייתה שותפה במחזות הזמר צ'ריטי המתוקה, ערב ברודוויי, גריז ומשתגעים מאהבה. עבדה שנים רבות בתיאטרון חיפה בהדרכת שחקנים לדיבור ושירה ועריכה מוסיקלית להצגות פלאטנוב, אדיפוס, וינה על הים והדה גאבלר. בנוסף, הדריכה קולית ומוסיקלית בהפקות עלובי החיים במשכן לאמנויות הבמה, שירי לאה גולדברג בתיאטרון החאן, משורר בניו-יורק בפסטיבל ישראל, מנגינות מוזרות, ערב שירי חזי לסקלי למוסיקה של דורי פרנס, ובמחזמר שיקגו בתיאטרון בית ליסין, ובאופרה הישראלית תל-אביב יפו.

מוסיקה יוסף ברדנשוילי

מלחין, יליד גרוזיה 1948. בשנת 1976 קיבל תואר דוקטור באקדמיה למוסיקה בטביליסי שבגרוזיה. בשנים 1992-1993 כיהן כסגן שר התרבות באדג'רה - (חבל ארץ אוטונומי בגרוזיה) ואירגן מספר פסטיבלי מוסיקה בינלאומיים. בשנת 1995 עלה לישראל. שימש כמלחין הבית בתזמורת סימפונט רעננה. בנוסף נימנה עם סגל ההוראה באקדמיה למוסיקה באוניברסיטת תל-אביב ובמכללה לאמנות "קאמרה אובסקורה". שימש כמנהל פסטיבל ביאנלה למוסיקה עכשווית במוזיאון תל-אביב.

ברדנשוילי הלחין מוסיקה לקולנוע ולתיאטרון, בין יצירותיו: בתיאטרון הקאמרי: פעורי פה. בתיאטרון חיפה: מלאכים באמריקה. בתיאטרון הבימה: הדיבוק בין שני העולמות. בתיאטרון החאן: מילה של אהבה, דון פרלמפלין ואהבתו לבליסה בגן ביתו, חיל פרשים אנו, האשליה.

בקולנוע - לסרטים: יום יום, קשר עיר, שקרים לבנים, צור הדסים, חתונה מאוחרת, זמזום, מתנה משמיים ועוד.

יוסף ברדנשוילי הלחין יצירותיו רבות-המבוצעות בארץ ובחו"ל, יצירות שזיכו אותו בפרס אקו"ם (1998), בפרק ע"ש מטייר מרגלית (1999), פרס ראש הממשלה (2000), פרס מפעל חיים (2002), פרס מלחין השנה בפרס התיאטרון הישראלי 2002-2003.

עיצוב תאורה ג'קי שמש

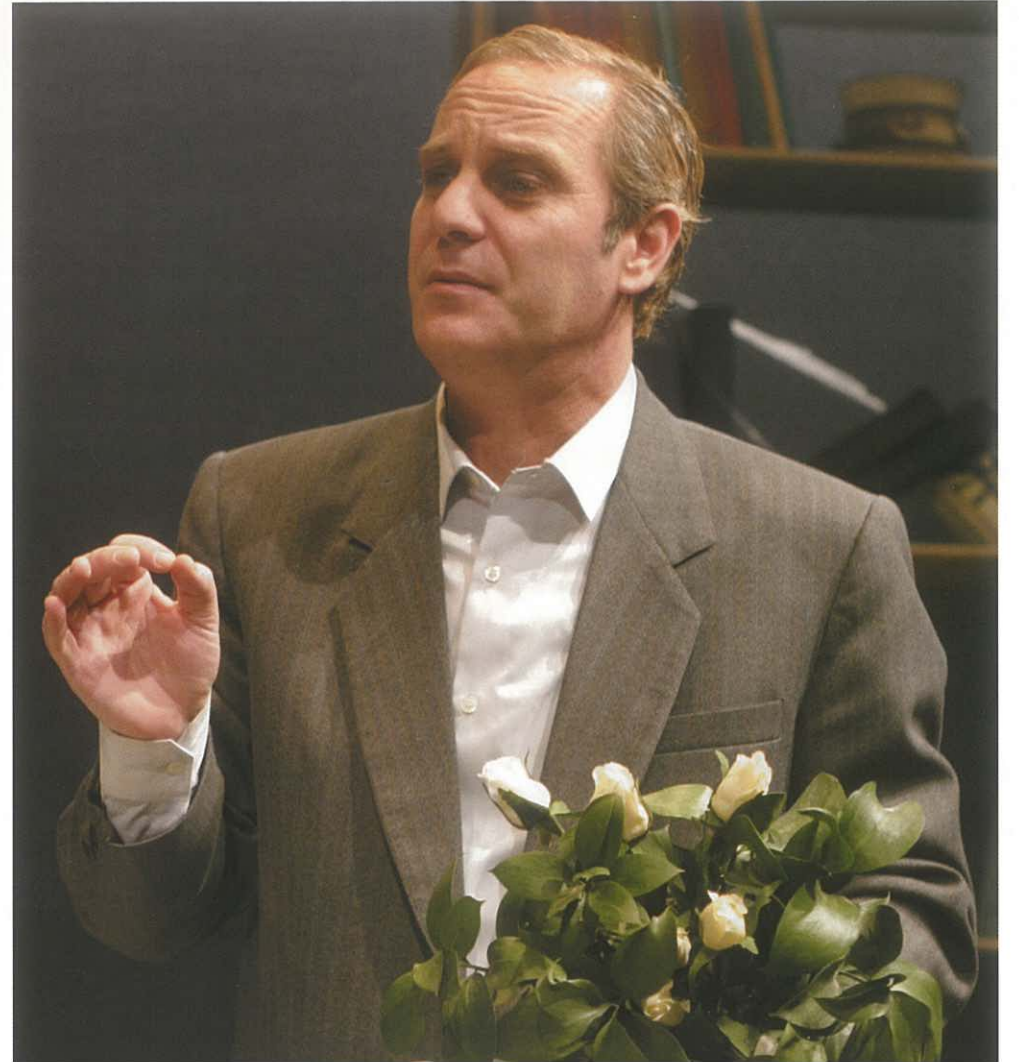
עיצב תאורה בתיאטרון: אותלו בתיאטרון העירוני חיפה, מעשה רב פנים, מחזה חלום בתיאטרון המעבדה, ירושלים, לפסטיבל עכו ולתיאטראות בחו"ל. עיצב תאורה ללהקת המחול של יסמין גודר: אולם, פתאום ציפורים, שתיים שעשוע ורוד, קרם תות ואבק שריפה (יסמין גודר ושחקני הספסל המדממים), לאנסמבל בת-שבע, ובשנים האחרונות לפסטיבל הרמת מסך. עיצב תאורה למופעים מוסיקליים רבים ביניהם: לשלושת המופעים האחרונים של אהוד בנאי, ולרונה קינן.

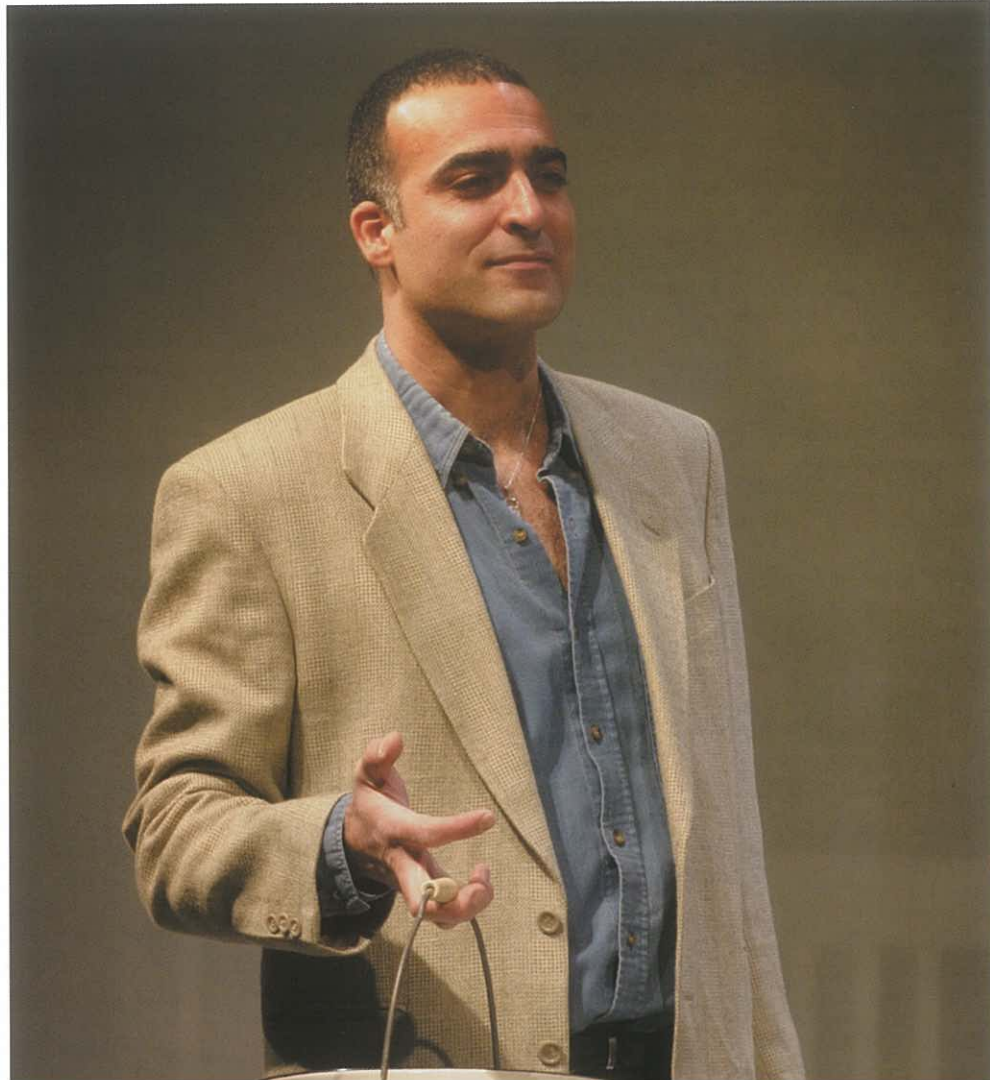

עיצוב תנועה מרינה בלטוב

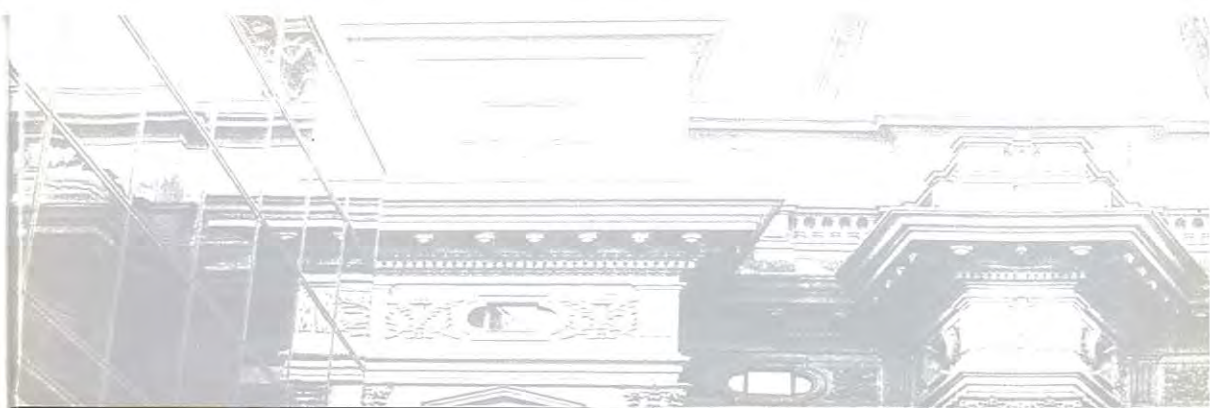
גורנה המרנו לחיאורוו ט"ש לוגאצ'רסדי רמוסמרה טרדה רמוסמרה

תיאטרון בית ליסין

בד ז'נבוגר

שחקני התיאטרון
לעונת 2004-2005

(לפי סדר א-ב)

- טריסי אברמוביץ
- גולן אזולאי
- ליאון אילר
- יונה אליאן-קשת
- אלי אליוביץ
- שרון אלכסנדר
- רוני אלפרין
- טלי בן-יוסף
- חגית בן-עמי
- ששון גבאי
- מרים גבריאלי
- רבקה גור
- צחי גליק
- מירב גרובר
- נתן דטנר
- ברוך דרור
- גלית הרשקוביץ
- שרית יונת-אלעד
- רפי וינשטוק
- יוסף זבצקי
- מרים זוהר
- נסים זוהר
- זהרירה חירפאי
- יורם טולדנו
- דורו טפליצקי
- לונה יקר
- עדי לב
- יעל לבנטל
- ענת מגן-שבן
- רובי מוסקוביץ
- רמה מסינגר
- אביבה מרקס
- נטלי נאמן
- גיל נתנזון
- אברהם סלקטר
- נטע ענבר
- אורנה פיטוסי
- גיל פרנק
- יונה דדחוני

מנהלת התיאטרון:

ציפי פינס

מנהל אדמיניסטרטיבי:

צבי ירון

דרמטורג התיאטרון:

אבישי מילשטיין

חשב התיאטרון:

יוסי גורודנסקי

חברי הנהלה הציבורית:

עוזי ברעם - יו"ר

סמי בן-יעיש

רחל תורג'מן

שלום חבשוש

מוטי שילה

איל ארד

עוזי גרנות

הרצל סייג

אביגדור לוין

אורית וינס

אריאל קפון

פרופ' ניב אחיטוב

צוות טכני:

מנהל במה ראשי:

אלברטו בנדר

מנהלי במה:

נחום רז, ברוך יזרה,

ירון אלקלעי, סטן מרק,

מנוסלה מונטינו

מזכירת התיאטרון:

תלמה גנור

מנהל שיווק: מיכה וייסמברגר

מנהלת מח' מכירות:

עירית סוחוניצקי

מכירות בית:

שרית קרטה, מיה צעירי

מנהלת מחלקת חינוכית:

ניצה שכנר

מנהל מכירות חוץ: יגאל הר"טל

מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס

מחלקת מנויים: דורית מוסבי,

יהודית רוקבן, מאיה דביר

שירות לקוחות: טל שני - וייסמברגר

עוזרת למנהל אדמיניסטרטיבי:

פנינה בריצמן

פרסום ויחסי ציבור:

אראלה בליז'ובסקי

מנהלת חשבונות ראשית:

תלמה מסינגר

חשבת שכר: שרה מאירוביץ

מח' הנהלת חשבונות:

זוהר פורמן, טלי חובב, מירב כהן

מנהל טכני: יהודה גורודישץ

מנהלת הפקות: אדווה טמקין

מנהל ייצור: רמי דקל

מחלקת אביזרים: אריה האובן

אחזקת בניין ומחסן:

משה גנץ, איציק סלחג'י, גולן ימין

מרכזיה: דבורה אהרון, יעל מטלון

קופאים: מיכל ספיר, תומר מקורי,

דליה לידור, שירה מאזה,

שרה הורוביץ, חמוטל הוברמן,

אפרת ארם, רות בן-דת,

אפרת ססונקין, עינב פרימו

אחראי סדרנים: שלמה דוידוב

להצגה זו

מנהל ייצור: רמי דקל

מנהל טכני: יהודה גורודישץ

מנהלת הפקות: אדווה טמקין

מחלקת אביזרים: אריה האובן

מנהלת הצגה: רחית זלוף

עוזרת במה: מיכל שטרנלוב

מנהל במה: סטיניסלב סוסקין

תאורנים: זאב בנן, שוקי אבו חצירה

הגברה: גיורא הרמן, עידו פולמן

פאניתי: אולגה מטיאסן

מלבישה: מיכל אלוני

ריקויזיטים: אריאלה רוזנברג

תפירת תלבושות: לודמילה טורצקי

מדריך לנגינה באקורדיון:

ברנאי יוסף

תחזוקה, חשמל ואלקטרוניקה:

איציק סלחג'י, משה גנץ, גולן ימין

ביצוע תפאורה: אהרוני תפאורות

הסעות: אמינות בשירות-

הסעת אמנים

צילומים בתכנייה: אייל לנדסמן

עיצוב שער התכנייה: שמעון זנדהאוז

צילום שער התכנייה: משה שי

הפקה ועריכת תכנייה:

אראלה בליז'ובסקי

עיצוב התכנייה: מוטלסטודיו

תודות:

אלימלך רם

ענת מגן-שבו

יונתן שר

דניאל שר

גבי דגן רקון

ליאם דגן רקון

מאיה ספיר

"IT'S GREEK TO ME" SHE SAID TO HIM

תיאטרון בית ליסין
בדיזנגוף

A new Israeli play
Written by Savion Librechet

Directed by:
Oded Kotler
Set design by:
Neta Haker
Costumes designed by:
Ofra Konfino
Music by:
Yosseph Bradansvilly
Lighting by:
Jacky Shemesh
Movement by:
Marina Beltov
Vocal Coach:
Dorit (Duki) Atzmon

Cast:
Avram - Sharon Alexander
Martha- Hagit Ben-ami
Karola - Merav Grober
Shimon - Yoram Tolledano
Miri - Keren Tzur
Mirale - Tali Rubin

רפרטואר תיאטרון בית ליסין

2 0 0 4 - 2 0 0 5

מקווה

מחזה ישראלי חדש
מאת הדר גלרון
בימוי: מיכה לבינסון

שיקגו - המחזמר

מאת פרד אב ובוב פוסה
מוסיקה: ג'ון קנדר
בימוי: קן אולדפילד

אהבה מתבט שלישי

מאת סוזן סנדלר
בימוי: אלון אופיר

סינית אני מדברת אליך

מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט
בימוי: עודד קוטלר

החדר הכחול

עיבוד: דיוויד הר
עפ"י המעגל
מאת ארתור שניצלר
רימוי: אלוו אופיר

איסתעיליה

מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובבימוי

שבר עין

מחזה ישראלי חדש
מאת מרים קיני
בימוי: ציפי פינס

מירל'ה אפרת

מאת יעקב גורדין
עיבוד: מרים קיני
בימוי: מיכה לבינסון

התאונה

מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובבימוי

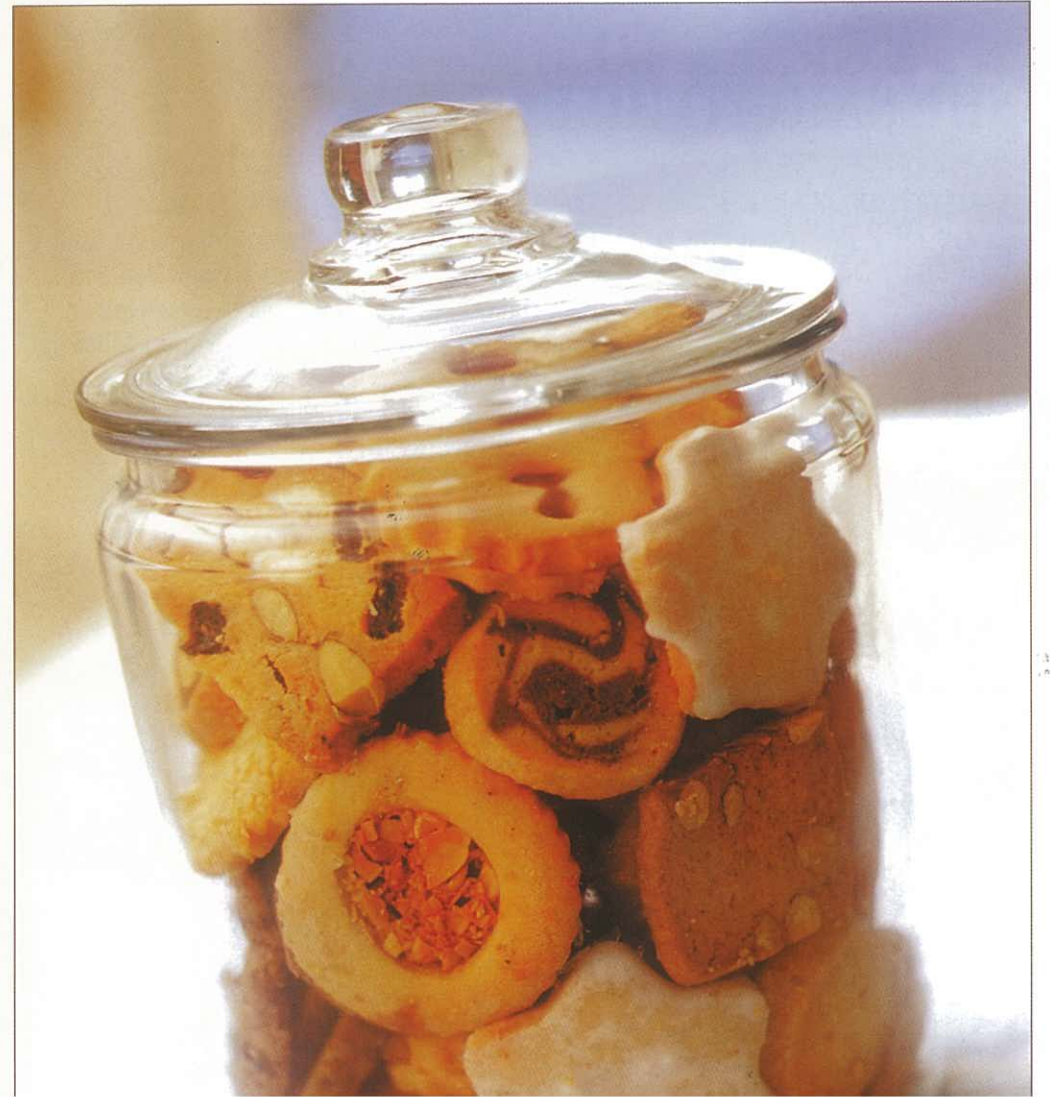
ריקוד בשישה שיעורים

מאת ריצ'ארד אלפיירי
בימוי: אלון אופיר

רק אתמול נולדה

מאת גרסו חרוי

© 2003 Estée Lauder, Inc.

חוגגים

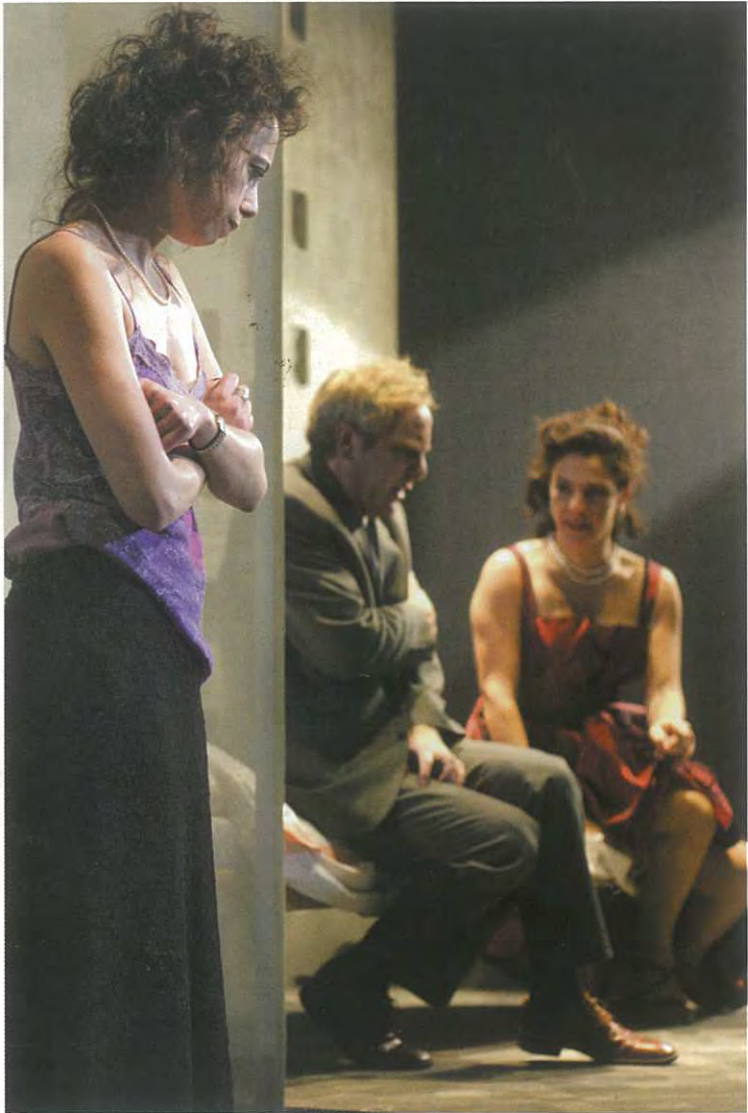
29

עם 29 סדרות מנוי

תיאטרון הצפון - חוגג את היותו מפעל המנויים הגדול בישראל, המציג הצלחה ללא תקדים. עשרות שלאגרים, מאות הצגות ועשרות אלפי מנויים. אנו גאים במעמד הבכורה השמור לנו בעולם התיאטרון ומקווים שהצלחה זו תשמש השראה

**לאומי קארד
מאחלת לכם
חווית תיאטרון מהנה**

תיאטרון בית ליסין
בדיזנגוף